

ROMANIA
JUDETUL TIMIS
MUNICIPIUL TIMISOARA
CONSILIUL LOCAL

PROCES-VERBAL

Incheiat astazi 21- 05-2009 cu ocazia sedintei festive a Consiliului Local al Municipiului Timisoara

Presedinte de sedinta: Consilier Orza Adrian

Din numarul total de 27 de consilieri au fost prezenti 24.

Au absentat : Bogdan Ciprian, Borza Claudia, Jichici Ciprian .

Din partea executivului participa domnul primar Gheorghe Ciuhandu, domnul viceprimar Adrian Orza, domnul viceprimar Sorin Grindeanu si domnul Secretar Ioan Cojocari.

Sedinta a fost convocata prin Dispozitia nr.1294/ 18.05.2009 a primarului Municipiului Timisoara .

DI. ORZA: Sire, Înalt Prea Sfinția Voastră, onorată asistență, permiteți-mi să încep această ședință prilejuită de decernarea titlului de Cetățean de Onoare Majestății Sale Regelui Mihai I al României. Istoria lasă urme adânci, uneori cicatrici, dar se închid, fie ele și istorice. Ne amintim că în decembrie 1947 când ați părăsit țara ați anunțat că nu ați abdicat, ați fost nevoit să semnați un act de abdicare de la tron. Și nu ați abdicat niciodată de la credința în țara și poporul dvs. și de la dorința de a vă întoarce acasă. Ne aflăm aici pentru a vă oferi titlul de Cetățean de Onoare al Timișoarei.

DI. PRIMAR: Onorată asistență, În data de 24 februarie anul curent, Consiliul Local Timișoara a votat în unanimitate conferirea titlului de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara Majestății Voastre în semn de recunoștință pentru meritele pe care Majestatea Voastră le-a avut în devenirea României și, în special, în devenirea orașului Timișoara ca un important oraș românesc și european.

Această inițiativă mi-a aparținut. La baza ei au stat următoarele (și am să recapitulez foarte pe scurt ceea ce am spus atunci):

Majestatea Sa Regele Mihai I al României s-a născut la 25 octombrie 1921, la Sinaia, ca fiu al Regelui Carol al II-lea și al Reginei-mamă Elena.

Prima domnie a Majestății Sale Regelui Mihai I a început în 1927, după moartea bunicului Său, Ferdinand I, Regele Întregitor. Regele-copil a fost tutelat de o Regență formată din unchiul Său, Principele Nicolae al României, Patriarhul Miron Cristea, și președintele Curții de Casație, Gheorghe Buzdugan.

După venirea pe Tron a Regelui Carol al II-lea, în iunie 1930, și după plecarea Reginei-mamă în exil, Regele Mihai a rămas în grija tatălui Său. Mihai I a primit titlul de Mare Voievod de Alba Iulia, iar studiile și le-a făcut într-o clasă specială, creată cu colegi din toate zonele și păturile sociale ale României.

Fac mențiunea că un fost angajat al Primăriei Timișoara, regretatul avocat Jurchescu, a făcut parte din clasa specială a Majestății Sale.

În urma abdicării Regelui Carol al II-lea, la 6 septembrie 1940, Regele Mihai a fost proclamat din nou Rege al României. A preluat, la 19 ani, o situație disperată: începuse cel de-al Doilea Război Mondial, cu cedările successive de teritoriu iar țara era într-un colaps economic. Primii patru ani a domnit sub dictatura Mareșalului Ion Antonescu. În timpul

războiului, 1941-1944, Regele i-a îmbărbătat pe ostașii români care au luptat pentru reîntregirea țării, prin recuperarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord ocupate abuziv de către Rusia Sovietică, în urma pactului Ribbentrop - Molotov. Nu a fost, însă, de acord cu depășirea liniei Nistrului și cu înaintarea Armatei Române în interiorul URSS, alături de armatele Germaniei naziste.

Este foarte adevărat un discurs pe care Regele Mihai l-a adresat poporului român de aniversarea Anului Nou 1943, în care preciza delimitarea Dinastiei de ceea ce se întâmpla atunci. În ciuda refuzului Mareșalului Antonescu, la 23 august 1944 Regele a hotărât trecerea României în tabăra aliaților săi tradiționali. După arestarea Mareșalului și alăturarea României la Alianța antihitleristă, forțele germane au fost obligate să părăsească România. Acest act de curaj al Regelui a scurtat războiul cu cel puțin șase luni și a cruțat viețile a sute de mii de oameni.

Din toamna anului 1944, Majestatea Sa Regele s-a opus din toate puterile instaurării autorităților comuniste. Abuzurile făcute de aceste autorități, fraudarea alegerilor din noiembrie 1946, modul în care aceste autorități comuniste căutau să destabilizeze țara l-au forțat pe Rege să intre în ceea ce s-a numit atunci greva regală. A fost, probabil, un lucru aproape unic în istoria unei Regalități.

Cu toate acestea, după fraudarea alegerilor din 1946 și instaurarea guvernului Petru Groza, lucrurile s-au complicat. În noiembrie 1947, Majestatea Sa a participat la căsătoria Prințesei moștenitoare Elisabeta a Marii Britanii cu Ducele de Edinburgh. Acolo a întâlnit-o pe Prințesa Ana de Bourbon-Parma, de care s-a îndrăgostit la prima vedere. Acest lucru a stârnit panica autorităților comuniste și, probabil, a provocat grăbirea hotărârii de a cere Regelui abdicarea.

În cele din urmă, Regele Mihai a fost silit să abdice, la 30 decembrie 1947, sub amenințarea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și a lui Petru Groza cu motivația că, în caz de refuz, vor fi uciși 1000 de tineri deținuți de comuniști. Erau, în principal, tineri din mediul universitar.

Actul abdicării, semnat sub amenințare, este ilegal și lovit de nulitate. Mai mult, actul nu a fost niciodată sancționat de Parlamentul României.

La 3 ianuarie 1948, Regele Mihai și Regina-mamă Elena au părăsit România. Exilul Majestății Sale Regelui a început întâi în Grecia, unde a avut loc un eveniment fericit – cununia cu prințesa Ana de Bourbon-Parma, iar după aceea s-au mutat la Vila Sparta, locuința Reginei-mamă Elena, și din 1949 la Lausanne și apoi în Anglia, unde au locuit până în 1956.

Pentru a-și câștiga existența, Regele și Regina au avut o fermă de pui și un mic atelier de tâmplărie. Spun chestiunile acestea pentru că, la noi, după 50 de ani de comunism, persistă ideea că regii trăiesc în huzur. Or noi avem aici, dacă pot să spun așa, un Rege muncitor, un om care în condiții vitrege a demonstrat prin propria forță și prin ajutorul Familiei puțința de a răzbate în viață.

Familia Regală s-a întors în Elveția în 1956. Regele Mihai a semnat un contract cu compania aeriană "Lear Incorporated" din Geneva. Familia s-a mutat la Versoix, un mic oraș de pe malul lacului Léman, lângă Geneva. Aici a locuit peste patruzeci și cinci de ani.

La un an de la abdicarea forțată a Regelui, a luat ființă în exil Consiliul Național Român, recunoscut de autoritățile occidentale, care a menținut viu spiritul rezistenței anticomuniste, prin intermediul mesajelor adresate țării și al ajutoarelor acordate refugiaților politici, în special prin Fundația Carol I.

Revoluția începută la Timișoara în Decembrie 1989 i-a oferit posibilitatea de a reveni în țară. Abia în 1992, la trei ani după Revoluție, guvernul român i-a permis Regelui să revină în țara sa pentru a participa la prăznuirea Paștelui. Regele a fost întâmpinat de populație cu o simpatie deosebită. În București, peste un milion de persoane au ieșit în stradă pentru a-l vedea. Popularitatea Regelui a îngrijorat puterea politică a vremii, Regelui interzicându-i-se accesul în România pentru următorii cinci ani. În 1997, guvernarea Convenției Democratice i-a redat Regelui Mihai cetățenia română și i-a permis să revină în propria țară. A vizitat în repetate rânduri Timișoara, chiar în 1997.

Locuiește actualmente preponderent în Elveția și în perioade mai scurte în România, fie la castelul de la Săvârșin, fie la Palatul Elisabeta din București, pus la dispoziția Majestății Sale prin decizie parlamentară.

Deși ar fi fost îndreptățit să o facă, Regele Mihai I nu și-a revendicat niciodată dreptul legitim de a conduce din nou România. El a considerat că o restaurare a monarhiei în România poate avea loc doar ca urmare a dorinței poporului român. „Dacă oamenii vor să mă întorc înapoi, mă voi întoarce înapoi” a declarat în 1990. Dar, a spus în continuare, „românii au suferit destul să li se impună și au dreptul de a fi consultați în ceea ce le privește viitorul.”

Menționez că toate referendumurile care s-au desfășurat în România din 1990 nu au consultat populația României cu privire la forma de guvernământ, ci au privit republica asemenea unei forme de guvernământ dinaintea stabilită – ceea ce mi se pare și din punct de vedere constituțional, și din punct de vedere cetățenesc un abuz, pentru că, așa cum aminteam, niciodată Parlamentul României nu a sancționat abolirea Monarhiei.

În istoria contemporană a României, Majestatea Sa Regele Mihai I este singurul șef de stat care a tratat, direct sau indirect, cu cei mai importanți lideri ai timpului său – și acum o să enumăr, prin forța împrejurărilor, diverse personaje care, poate, ne trimit în istorie, și m-aș referi la Mussolini, Hitler, Roosevelt, Regele George al VI-lea al Marii Britanii, Truman, Stalin, Churchill și Vășinski. A fost rege la numai 6 ani, apoi la aproape 19 ani, într-o perioadă critică pentru țară. A scurtat durata celui de-al Doilea Război Mondial și a salvat viețile a sute de mii de oameni. Chiar dacă nu se mai află oficial la conducerea României, Majestatea Sa Regele Mihai I continuă să vegheze la soarta poporului său și să se implice în acțiuni de promovare a intereselor României.

Astăzi nimeni, indiferent de partizanat politic, nu mai poate pune la îndoială loialitatea pe care Majestatea Sa Regele a arătat-o poporului român chiar și în momentele dificile în care a fost nevoit să părăsească Țara pentru a împiedica, prin sacrificiu personal, un conflict cu consecințe greu de prevăzut. Statura morală și istorică a Majestății Sale a reprezentat și reprezintă în continuare o oază de speranță pentru români.

Nu trebuie să trecem cu vederea nici contribuția Majestății Sale Regelui Mihai I al României la dezvoltarea Timișoarei și la posibilitatea ca astăzi Timișoara să fie unul din cele mai importante orașe ale României și chiar ale acestei zone a Europei. Orașul nostru trebuie să îi fie recunoscător și astăzi Majestății Sale pentru întemeierea unor instituții de cult, învățământ și cultură: Mitropolia Banatului și Catedrala Mitropolitană Ortodoxă, Universitatea de Vest, Opera Română, Universitatea de Medicină și Farmacie, Biblioteca Universitară, Filarmonica de Stat „Banatul”, Facultatea de Agronomie (devenită ulterior Universitatea de Științe Agricole a Banatului) sunt numai câteva dintre instituțiile ale Timișoarei care există datorită deciziilor Majestății Sale Regelui Mihai I al României.

În semn de recunoștință pentru meritele pe care Majestatea Sa Regele Mihai I al României le-a avut în devenirea României și a Timișoarei, am propus Consiliului Local Timișoara să acorde Majestății Sale Regelui Mihai I titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara, propunere care, spre cinstea Consiliului Local, a fost însoțită în unanimitate.

Cu titlu personal, mă simt bucuros și onorat că la atâția ani de când am devenit primar al acestui oraș, cunoscute fiind convingerile mele monarhiste, să am această cinste de a Vă înmâna titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara.

DI. VIGHI : Vă mărturisesc dificultatea onorantă care m-a încercat când mi-a fost solicitată această intervenție publică pentru a marca printr-un Laudatio, una dintre remarcabilele personalități ale istoriei naționale reprezentată de Majestatea Sa Regele Mihai. Extrem de numeroase ar fi putut fi, fără îndoială, cărările evocatoare și analitice pe care aș fi putut păși. Una dintre ele, cea mai vădită și, poate că la îndemâna multora, ar fi, fără îndoială, aceea istorică. Este semnificativ pentru poporul nostru și pentru Casa Regală, dar și pentru istoria europeană recentă, faptul că avem în persoana Regelui ultimul șef de stat în viață din timpul celui de-al doilea război mondial. Care ar trebui să fie concluziile posibile ale acestei fericite și pilduitoare întâmplări? Înainte de orice să evidențiem un fapt poate că prea puțin

pus în valoare: tinerețea regelui și apăsătoarea răspundere istorică întunecată de care a avut parte. E de subliniat mai apoi faptul că prin ceea ce a făcut Regele și Regina Mamă în acele timpuri subminate de dictatură, intoleranță și crime de neuitat este un moment de luminos comportament democratic cu valențe pilduitoare și pentru lumea în care trăim. Toleranța, umanismul, respingerea urii și a xenofobiei, refuzul de a accepta alibiul credinței religioase pentru crime politice și suspendări ale libertăților cetățenești se pot dobândi pe cale culturală, prin instrucție școlară și prin justă analiză a lumii în care trăiești, dar nu sunt suficiente și nici nu oferă o protecție suficientă pentru alunecările în bolgiile apocaliptice ale totalitarismelor de care a avut parte din plin lumea modernă. Mai mult decât cultura politică și filozofică, convingerile democratice sunt mai ales expresia unui bun simț funciar și de omenie, care se află dincolo de motivații culturale sau ideologice, de care Majestatea Sa și Regina Mamă au dat dovadă. Ca să fi alături de popoare și etnii condamnate la moarte, nu e nevoie de nimic altceva decât de simplitatea compasiunii omenești. A fi simplu în fața complicațiilor unei istorii zbuciumate este cale sigură de a nu pierde reperele comportamentului democratic. S-a spus adesea că 23 August a fost un act de trădare. Fals. Vă întreb ce am trădat atunci: o cauză fără viitor, un război fără perspective, am părăsit genocidul și ura de rasă. S-a spus că Regele s-a alăturat sovieticilor. Fals. Revenirea noastră din August 1944 a fost în viziunea Majestății Sale alături de democrația anglo-americană. Se uită adesea din motive politicianiste adevărul că statul sovietic s-a alăturat democrațiilor occidentale din oportunism conjunctural, odată ce același stat avusese înaintea începerii conflagrației apocaliptice un binecunoscut pact cu Hitler. A daug aici și faptul nu lipsit de importanță că educația Majestății Sale și convingerile Reginei Mame au fost profund democratice. Prin sânge și tradiție istorică și culturală cei doi aparțin Europei culturii, civilizației și democrației și nicidecum abuzurilor dictatoriale.

MAJESTATEA SA REGELE MIHAI I AL ROMÂNIEI: Domnule Primar, doamnelor și domnilor, sunt bucuros să mă aflu astăzi printre voi. Primesc cu bucurie distincția pe care mi-o oferiți. Timișoara pentru mine este un loc însemnat și drag unde mă întorc totdeauna cu plăcere. Poate că inima acestui oraș este într-un fel și inima țării. Ea a știut să tresalte la faptele contemporane comunicând vibrațiile, întregii României. Neștersă este pentru noi amintirea acelor zile din decembrie 1989. Doresc acestui oraș să înainteze pe calea libertății și prosperității să devină din ce în ce mai demn. Așa să ne ajute Dumnezeu!

DI. ORZA: Cu acestea declar inchisa sedinta de astazi a Consiliului Local al Municipiului Timisoara si va multumesc pentru participare.

PRESEDINTE DE SEDINTA
Consilier ORZA ADRIAN

SECRETAR
IOAN COJOCARI